

Glimt. Det saae ud, som om han — trods al Medfølelse — havde ondt ved at holde sin Forargelse i Tømme.

„Ja, ja,“ sagde han derpaa, idet han slog Øjet ned for det stift stirrende Blik, hvormed Emanuel ligesom vilde tvinge ham til at tro paa Sønnens Livskraft. „Med en stærk Natur kan der naturligvis haabes meget.“

... Som Doktoren havde forudsagt, skete der i de nærmest følgende Dage ingen synderlig Forandring i Guttens Tilstand. For det meste laa han stille hen i en tung Moskusdøs uden at tage Næring til sig eller modtage mindste Indtryk af sine Omgivelser. Kun naar der blev rørt ved Forbindingen ved hans syge Øre, kunde der over hans blodløse Læber glide ligesom Skyggen af det lille forstilte Smil, hvormed han plejede at forsikre, at han „slet ikke længer kunde mærke noget.“ Ellers havde Ansigtet mistet ethvert Udtryk, og bag de halvlukkede Laag syntes de blege Øjnes Liv allerede udslukt.

Hansine plejede ham Nat og Dag med sin sædvanlige Ro og Selvbeherskelse. Hun, som siden Barnets allerførste Krampetrækning havde været klar over den truende Fare, var nu fuldt fortrolig med Tanken om at skulle miste det. Emanuel derimod holdt Haabet oppe til det sidste. Selv efter at Lægen ved et fornyet Besøg i varsomme Ord havde meddelt ham, at han maatte være forberedt paa Sønnens snarlige Bortgang, slap han ikke Troen paa Guttens Modstandskraft og sine Bønners Styrke. I hvert et Glimt af tilbagevendende Liv i Barnets Ansigt saae han et Tegn paa, at Himlen havde bønhørt ham. Først da de sikre Dødstegn viste sig, svandt Haabet, og han sank sammen i fortvivlet Selvopgivelse. I flere Timer sad han ved Sengen og hulkede, saa Hansine tilsidst blev helt urolig for hans Forstand. Alt Arbejde ude i Gaarden og Stalden blev saa vidt muligt standset, fordi det var, som om enhver Lyd fra Yderverdenen forøgede hans Smerte. Selv forlangte han alle Porte og Døre lukkede; end ikke Husets nære Venner, der kom for at høre til Guttens Befindende, blev indladte, fordi han ikke taalte Synet af fremmede.

Da Dødsøjeblikket var nær, og han følte Gravens Kulde lægge sig om Barnets Legeme, vakte Rædslen for dets Tilintetgørelse